

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Meditationum evangelicarum pars tertia, hoc est:
Tractatio evangeliorum tam dominicalium, quam
festivalium, ad recte se sub variis tentationum generibus
gerendum, disposita**

Creide, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-126133](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-126133)

De Secundo.

Sequitur *Medela*, quæ fuit
 I. Ex nuptiarum consideratione. Hinc dicitur in Exordio Evangelii: Simile factum est Regnum cælorum homini Regi, qui fecit nuptias Filio suo. Intelligitur hic potissimum *Desponsatio Incarnationis*, ubi æternus Filius Dei ex utero castissimæ virginis Mariæ humanam carnem & sanguinem assumpsit, in unionem Personæ, ut in æternum separari nequeant. Licet enim Filius Dei cum Ecclesia quoque conjugium inierit, & illi in iustitia & iudicio, in misericordia & miserationibus se desponsarit, Ole. 2. v. 19. attamen spiritualis hæc desponsatio, inde originem trahit, quia non Angelos, sed semen Abrahamæ, assumpsit, nobisque in omnibus similis factus est, excepto peccato, Hebr. 2. v. 16.

Sicut igitur aliàs, vi vinculi conjugalis, maritus & uxor una caro fiunt, Genes. 2. v. 24. ita per unionem personalem Dei Filius, hominis Filius factus est, ut quidem in Christo sint duæ naturæ, divina & humana, quæ non confunduntur, nec transmuntantur, ut olim Eutychniani delirarunt: sed quælibet substantiam suam retineat: verum propterea non duæ personæ sunt: sed unus nobis est Deus, Pater, ex quo omnia, & nos in illum, & unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia, & nos per ipsum, 1. Cor. 8. v. 6. Hoc mysterium rationi obvium non est, unde in consideratione ejusdem exclamandum nobis: O profunditatem Divitiarum! Rom. 11. v. 33.

Aliàs divites divitias, formosi pulchritudinem, nobiles nobilitatem per connu-

bia quærunt, quod quidem non ad eum culpandum videtur, juxta Siracidis effatum, c. 13. v. 19. Verum Christus cum carne & sanguine nostro se despondit, ditissimus cum pauperrimis, elegantissimus cum deformibus, nobilissimus cum natione pravâ atque perversâ, Phil. 2. v. 15. Hoc Pater cælestis permisit ex merâ dilectione erga nos; Filius itidem ex ardente caritate fecit, quo miseros nos homunciones, à peccato, morte, Diabolo & inferno redimeret. Id quod Paulus vocat divitias gratiæ Dei, Rom. 2. v. 4. quod cælestis Pater Filium suum unigenitum mundo dat, Joh. 3. v. 16. & æternus Filius Dei, non modò Filius hominis, sed sponsus meretricis fit, ut Chrysostomus ait, & cum generatione mala & adultera se desponsat, Matth. 12. v. 39.

In veteri Testamento non licuit summo Sacerdoti violatam & meretricem ducere, sed virginem sibi desponsare tenebatur, Levit. 21. v. 13.

Verum Christus, qui est summus Sacerdos juxta ordinem Melchisedec, ad hanc legem se non adstrinxit: sed humanitatem in unitatem Personæ assumpsit, quin & ipse generis nostri factus est, quod eò melius nobiscum agere, & nos omnia bona ab eo expectare possemus. Quis hic non cum Psalte Regio exclamaret: Quàm pretiosa est misericordia tua Deus! Psal. 36. v. 8.

Quod si enim terrenus Rex Ahasverus, propter dilectam Esther universæ genti Judæorum gratiam exhibuit, eamque adversus Hamani furorem defendit, Esther 9. v. seqq. quãtò magis Christus Rex Regum, propter sponsam suam, quæ est natura humana, cui se despondit, toti generi

neri humano gratiam largietur, idemque protecturus est, ne porta inferiorum prævaleant, adversus illud, Matth. 16. v. 1. Luc. 9. v. 56.

II. *Ex repetitâ vocatione.* Reversus enim prioribus servis, iisque referentibus, quod invitati venire nolint: non statim excandescit: sed æquo animo hunc contemtum perfert, & alios servos ablegat, ut dicant invitatis: Ecce, prandium meum paravi, tauri mei, & altitia occisa sunt, & omnia parata, venite ad nuptias. Ubi & hi nihil efficiunt, sed contumeliis afficiuntur, & occiduntur: irascitur quidem Rex, ut missis exercitibus suis perdat homicidas illos, & civitatem eorum succendat: attamen non solus Regnum cælorum possidere vult: sed mittit servos suos ad exitus viarum, ut quoscunque invenerint, vocent ad nuptias, malos & bonos, & impleta sunt nuptiæ discumbentium.

Hoc sanè luculentum *longanimitatis divine exemplum* est, quam hæc in re Rex cæli erga nos ostendit, dives enim est in misericordiâ, Ephel. 2. v. 4. & tardus ad iram, Joël. 2. v. 14. ideo non in ipso facto punit: sed dissimulat peccata hominum propter pœnitentiam, Sap. 11. v. 24.

Cum Rex Ahas verus Eunuchum suum ablegaret, ut introduceret Reginam Vasthi coram Rege, posito super caput ejus diademate Regni: illa verò tenuerit, & venire contemneret: iratus valdè Rex & nimio furore succensus, repudiavit eam, & posuit diadema Regni in capite Esther, fecitque eam regnare in loco Vasthi, Ester. 1. v. 12. 2. v. 17.

Sic Deus nobiscum non agit, sed est longanimis & multa: bonitatis & veritatis,

Exod. 34. v. 6. ideo non abjicit nos continuo, si fortè in delicto aliquo præoccupati fuerimus, Gal. 6. v. 1. Sed duo genera abundant in peccatis, & tertium adducit iram & perditionem, Sir. 23. v. 21.

Possit quidem Deus in ipso facto justitiam suam exercere in impios, ut fecit in Nabale, 1. Sam. 25. v. 38. in Ufa, 2. Sam. 6. v. 6. in Anania & Saphira, Act. 5. v. 5. quia verò patiens & misericors est, non facit furorem iræ suæ, Os. 11. v. 9. sed locum relinquit pœnitentiæ: patienter enim agit propter nos, nolens illum perire, sed omnes ad pœnitentiam reverti, 2. Petr. 3. v. 9. Id quod agnovit David, 2. Sam. 24. vers. 13. 14.

Videamus ne divitias bonitatis ejus, & patientiæ & longanimitatis contemnamus: secus defetiscitur misereri, Jer. 15. v. 7. ascenditque furor ejus, ut nulla sit curatio, 2. Chr. 36. v. 16.

III. *Ex lautissimâ tractatione.* Rex enim mandabat servis, ut dicerent invitatis: Ecce, prandium meum paratum, tauri mei & altitia occisa sunt, & omnia parata.

In Magnatum hujus mundi epulis, sæpè magnifici apparatus fiunt.

Cum Rex Bohemiæ Wenzeslaus nuptias celebraret, cum filiâ Imperatoris Rudolphi I. quotidie Pragæ cibabantur hominum centum millia.

Sed nihili æstimandum venit respectu lautissimarum epularum, quas cælestis Pater in Filii nuptiis apponi curat, hæc in tempore gratiæ, & ibi in Regno gloriæ. Ideò dicere jubet invitatis: Venite, omnia parata sunt: hæc solatium animæ, remissionem peccatorum, justitiam & salutem venietis. In nuptiis Canæ Galilee vinum de-

defecturum erat, Joh. 2. v. 4. At hinc non destituemur illo bono, Psal. 34. v. 15. Sed Dominus est omnia in omnibus, 1. Cor. 15. v. 28. & quæ petierimus in nomine ejus, sunt Etiam & Amen, 2. Cor. 1. v. 20.

Quemadmodum verò in nuptiis, convivæ raro statim in domum nuptialem se cõferunt, sed ante in atrio conveniunt: Ita mundus quasi atrium est, in quo cœlestes epulas expectamus, non enim antè plenariè pertingere possumus in gaudium nuptiale, dum per mortem temporalem janua nobis pandatur, Joh. 5. v. 24. tùm Regem in decore suo videbit oculi nostri, Efa. 33. v. 17. sicuti est, 1. Joh. 3. v. 2. & claritatem quam dedit illi Pater, Joh. 17. v. 14. in novâ Hierusalem, ubi portæ ex margaritis, & platea civitatis, tanquam aurum mundum, tanquam vitrum pellucidum, Apoc. 21. v. 21.

In nuptiis mensæ conquistissimis epulis instruuntur, & flos Liberi apponitur, Joh. 2. v. 11.

Sic & in nuptiis Agni clapes lautissimæ inferentur: ibi fluent fluvii puri aquæ vivæ! ibi apponetur manna cœlestis! ibi vinum lætitiæ electos quotidie reficiet, Apoc. 22. v. 1.

In nuptiis suavis quoque Musica exhibetur, Sir. 32. v. 7. Neque hæc deerit in vitâ æterna, Ibi laudabunt Angeli, laudabunt electi Dominum in Sanctuario ejus, laudabunt eum in firmamento virtutis ejus, Psal. 150. v. 1. & seqq.

In nuptiis ejusmodi amici conveniunt, qui antehac raro vel nunquam se viderunt, & lætantur, quamdiu sponsus est cum illis, Marc. 2. v. 19. in vitâ æterna omnes nostros familiares offendemus, qui per mortem ex

oculis nostris erepti sunt. Ibi accumbemus cum Abraham, Isaac & Jacob, Matth. 8. v. 11. in perpetuis lætitiis & lætitiis, Efa. 65. v. 14.

Consolamini igitur invicem in verbis istis, Vos mei! quando vestros ad tumulum prosequimini. Ne fleatis! ad nuptias illi mearunt, ubi nulla ægritudo illos perturbat. An parentes lugent, si liberi probi nuptias adierunt? Minimè. Multo minus vos habetis causam, mortem familiarium lugendi: quodsi enim placidè in Domino mortui sunt, beati sunt à modò, Apoc. 14. v. 13. idèd non invidemus illis beatitudinem hanc, quin potius & ipsi parati expectemus sponsum nostrum, ut, si & nos ad nuptias abducturus veniet, cum virginibus prudentibus, ornatis lampadibus ipsi obviam eamus, & in nuptias cœlestes intròducamur, Matth. 25. vers. 1. seqq.

De Tertio.

Restat *Caute*, quæ tribus absolvitur Regulis, ut sunt

1. *Gratiam agnosce*. Non enim parum est, quod nos Deus quotidie ad nuptias Filii sui per servos suos invitati curat: non ut *præstemus operas vestigalis*, ut Gibeonitæ qui cædere ligna, & aquas comportare cogebantur, Jos. 9. v. 27. aut ad mensam ministremus, sicut herus servi operâ utitur, ut præcingat se & ministret, Luc. 17. v. 8. sed ut convivæ ejus simus, ipsi mensæ accumbamus, & omnibus beneficiis ejus fruamur. Grata igitur mente illud agnoscamus oportet: Sumus enim indigniores Mephibosetho, qui tamen mortuum canem

nem